

Fire sange af Thøger Larsen, 1964

1. Sommerhalvåret

Når blomsterne vågner med farver og duft
er viber på rede og lærker i luft,
hør frøerne kvaggre,
det grønnes på agre;
se bølgerne gå
som drømmenes skær over øjne blå.

Og søndenvinden, den vårlige vind
med pighænder berører vor kind.
Usynlig hun kommer
og hvisker om sommer
og dårer vor sans,
så øjnene stråler af drømmeglans.

Snart ligger alverden af vår besat,
så kommer letsindig den lyse nat
med søvngængerstjerner
som sølverne kærner.
Ved ungdommens seng
står vinduet åbent mod mark og eng.

Helt op til sin nordligste himmelegn
går solen og standser ved krebsens tegn.
Og natten betagen
og svimmel af dagen
hun læner i fryd
halvvågen og kælen sin ryg mod syd.

2. Majsang

Ja, nu er det sommer med blomst og løv,
med bellis i græs som et stjernestøv,
med solsortsang i den lyse nat
og drømmende sø under tordenhat.

Hvad er det dog for et flygtigt spil,
fornylig var blad og blomst ej til,
da gik vi og sukked: Kom snart, kom snart!
Så kom det og er der og er på fart.

Det nu, som dryppede til os ned,
det spejler den evige evighed,
en dråbe så frodig og sommerblå,
som somre, den syngende Sapfo så.

I diget dufter den blå viol,
og engene drømmer så gult om sol,
og fugle ruger i græs og krat,
og højere stiger den lyse nat.

Valborgs nat

Valborg ved døren ud til sommertider!
Medens en heksehær til sabbat rider,
åbner du himlens port for lyse nætter
vidt over sletter.

Valborg, din nat har drømmens bløde vinger,
under hvis vift den unge maj udspringer,
sovende sølvkorn synes alle stjerner,

blåhedens kerner.

Valborg, vi hilser dig med sang i sinde,
hellige heks og kåde helgeninde,
bringer som hyldest dig fra høj og tue
latter og lue.

Valborg, giv sommernattens søde dvale
klang af beruste hjerter nattergale,
skænk os ved gryet af din troldoms skåler
toner og stråler.

Lad os ud over engen gå

Lad os ud over engen gå,
hvor de gule ranunkler stå,
høre lærkerne slå
under himlen blå.

Henad skråninger hvisker bly
anemonernes lyse sky:
det er gry,
der er født os en vår påny.

Solen spiller nu op til dans,
fryd dig, verden, fra vid og sans,
glans i øjet,
om håret en blomsterkrans.

Solen kalder i hver en glug,
dagen vågner i morgendugg,
ler i kildernes kluk
og i vindens vugg.

To sange af Otto Gelsted

1. Ekkosang

Ser jeg dig aldrig mer,
aldrig mer, aldrig mer,
aldrig du mod mig ler,
elskede, aldrig mer,

Fjernt grønnes bøgen nu,
fjernt kukker gøgen nu,
smiler du atter nu,
lyder din latter nu.

Bjergskov og bølgebrus
suser omkring mit hus.
Kalder jeg, åbner kun
ekko sin tomme mund.

Ser jeg dig aldrig mer,
aldrig mer, aldrig mer,
aldrig du mod mig ler,
elskede, aldrig mer,

2. Salme

Vend fra din sjæls elende
mod dagens lys dit blik.
Du var din egen fjende,
du selv var ormens stik.

Hvor sært: mens du i mørke
og tristheds lænke lå,
steg lærkerne som ellers
fra marken mod det blå.

Det ene æble smitter
det andet med sit rådd,
således dag forgiftes
af gammel dårskabs brod.
Hvorfor skal eet forødes,
fordi et andet faldt?
Hvorfor i dag omhinke,
fordi i går var halt?

De søde suk og klager
ej sømmer sig en mand,
og smertens purpurkåbe
står dig kun ilde an.
Da jamrer du med rette,
men heller ikke før:
har du forsømt at leve
og døden står for dør.

På egen navle stirre
er kun et ringe liv,
i egne sår at pirre
et dårligt tidsfordriv.
Se træerne i hegnet,
det er vel værd at se,
hvor stort og stolt og stille
de alle sig bete.

Som dyr, der har søgt sammen
mod nattens våde vejr,
står træerne og svajer
i solens aftenskær,
så rolige og trygge
i deres dragt af løv
som dyr med lodne rygge,
ja støv der sprang af støv.

Lille almanak, 1964

1. Jul på kirkegården

Det ringler over vort hode,
en lille henvejret node,
det knitrer i kirkegårdshaven
så fint over sneen og graven,

små klokker af iskrystaller
i kvistene klirrer og kalder,
vi døde skal ikke i kirke,
vi har kun de kimende birke.

Otto Gelsted

2. Jeg går og vårer

Lige nu før dyrehavens træer skifter skrud,
vandrer jeg derud og sier, hvordan de skal se ud.
Folk som går forbi begriber ikke, hvad jeg går og.
Det skal jeg fortælle Dem: jeg går og leger forår!
Hvor jeg går og peger, skyder bøge deres skud.
Dét træ! Og dét træ! og så er de sprunget ud.

Vintersorte grene viser æddergrønne vifter.
Dét træ! og dét træ! Og hele skoven skifter.
Jeg er selve vårens milde gud, der går og vårer.
Det dejligste ved foråret er selv at være forår.
Turen går fra Hjortekær og ned til røde port.
Dét træ! og dét træ! Og så er det hele gjort.

Piet Hein

3. Ved stranden

Sove igen for åbne døre,
blunde med lydhørt sommernatssind,
atter oppe i sommerhuset
med bølgebruset og natlig vind.

Motordunket fra fiskerskuder,
sejlende ud i Kattegat.
Sølvblegt stille og roligt vandet,
lysende sandet, den lyse nat.

Ligge, lytte til strandens fugle,
nattens lyde og vandets vug;
ligge, lytte til bølgeslaget,
åndedraget og nattens suk.

Høre alle de kendte lyde,
høre det samme, igen, igen,
dysses til ro af bølgesyden,
søvnig af lyden, blundende hen.

Harald Hermal

4. Rige høst

I mange grøfter vil vi sanke
årets sidste små blomster.

Af mange hegn vil vi hægte
nye runde røde hyben.

I vore lommer vil vi gemme
alt, hvad vi flittigt fandt.

Dine handsker skal længe dufte
af denne travle dag.

Vor lille høst vil vi lægge på bordet
og se derpå.

Blomsterne op under bjælken,
frugten i maledede krukker.

Og hentet ind fra haven vil en
lavendelstængel i din skuffe

langsomt synge "sommer, sommer",
også når sneen sner.

Frank Jæger

I Danmarks forundringsskød Fire sange af Jens August Schade

1. Kærlighed i København

Sære, vilde måneskin –
min elskede går kind mod kind
med mig i nattens luft
i unge sansers duft
af petroleum, olie, sommervind, roser,
saltvand, gummifrakker, øl og pissoirer.
Ti vilde heste
kan ikke rive vore sjæle fra hinanden,
det tror fanden,
så dejlig som hun er.

Jeg klistrer mig til hendes kind
som Sverrig til sin sommervind,
jeg mærker hendes ånde i mit hår.
Hun trykker sig imod min kind
som Rusland til sit måneskin.

Igennem rummet går et sug
af kærlighedens vår.
Og stjernerne har tårer på
hvert lille træ i år.

En glæde som en lykkefugl
på jordens tærskel står.

2. Sildefangst

Der er sildefangst i dag
på det store Golgatha,
hvor Kristus sagde farvel til disse børn.
Som trukket op af vandet
af et lukket fiskenet,
man troede ham død.
Men så var han noget andet.
Dér fløj han, nok så let.

3. Danmarks dale

Jeg ser mig selv så blufærdigt stå
og smile mod Danmarks dale,
dérnede løber en lille å,
heroppe flyver en svale.

Her i det unge og friske land
søger et forår sin mage,
ingen kan finde mer glad en mand
end ham, som hører hende brage.

Hun har været min tavse glød,
elsker de samme dale
dybt i Danmarks forundringsskød –
nu kan hun atter tale.

Tal om din barnestjernes glød,
tal om din barnelatter –
du, som er evig og aldrig død,
Danmarks bedårende datter.

Læg din hånd i min barnehånd,
rør mine hjertestreng,
syng om Danmark og hjertebånd,
så vil det klinge længe.

4. Efterårsstemning ved Hagebro Kro

Nu flokkes dilden om små kartofler,
og snapsen skænkes ved Hagebro,
når solen synker og fisken spræller
på køkkenbordet i åens kro.

For fiskermanden har sine lyster,
han trækker fisken med stangen op
af åens bølger – det kildrer i ham
som så han næsten en pige krop.

Den spræller levende, frisk derude
på køkkenbordet i åens kro.
Om natten høres et genfærd tude.
Det var vel fisken fra Hagebro.